

[Leif Hermann]

Lægger jeg ordførernes betragtninger sammen og tæller jeg sådan, som jeg har lært det i skolen, må jeg nå frem til, at der faktisk er et ganske pænt flertal i Folketinget for hovedlinjerne i forslaget. Det havde jeg sådan set også regnet med at der ville være, netop fordi vi i de kommende år står over for muligvis store forandringer i EF-systemet og en overordentlig bred og interessant diskussion om EF-forholdet til Danmark og forholdet til de øvrige europæiske lande.

Gennemførelse af retningslinierne i dette forslag vil sikre, at den offentlige diskussion om disse forhold bliver langt mere kvalificeret, end den har været før.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tror ikke, at hr. Leif Hermann skal være alt for hurtig med at tælle mandater sammen og sige: Uha, der er sandelig flertal for mit forslag. Jeg tror, at vi vil opleve det, som egentlig har noget at gøre med dagens emne, nemlig at én ting er, hvad man sådan står og siger i fuld offentlighed, når man skal sige noget, der lyder flot, og som er umiddelbart let fatteligt; noget andet er, hvad det kølige overlæg fører til, når man grundigt og bag lukkede døre får kigget på, hvordan tingene egentlig hænger sammen.

Sådan er det jo. Det interesserer ikke hr. Leif Hermann så meget, og det var derfor, at jeg var lidt spydig før, da jeg sagde, at det her var et rigtigt SF-forslag, for det kom fra et parti, der er vant til at ytre sig og komme med store og flotte erklæringer, men jo altid viger genert tilbage med den berøringsangst, man har, den angst for at tage medansvar for noget som helst. Derfor er det et meget overfladisk forslag, som jeg glæder mig over at bidrage til at give en grundig behandling.

Det er jo rigtigt, som hr. Leif Hermann sagde om punkt 4, men det gælder sådan set meget af det andet, der går igen, at der er en vældig offentlig interesse for at få disse ting at vide; her var det om retssagerne. Ja, selvfølgelig er der da det.

Nu ved jeg ikke, om man i SF beskæftiger sig med så profane ting som at spille kort. Hvis man sidder og spiller mausel f.eks. – det ved jeg ikke om hr. Leif Hermann nogen sinde har prøvet – så er der knageme også en gevaldig interesse for at vide, hvad de andre sidder med af kort. Men det ødelægger lidt spillet, hvis det

kun er én, der skal lægge kortene på bordet, fordi der er en udbredt interesse for, hvad han eller hun sidder med af kort, og så er det den pågældende, der taber.

Og det, det drejer sig om her, er jo altså, at man i det internationale kortenspil, som EF-samarbejdet jo er, hvor man skal varetage andre interesser i en ofte kompliceret forhandlingssituation, ikke skal anbringe sig selv i den situation, at man skal lægge kortene ned på bordet, før de andre gør det, eller før spillet tvinger én til det. Jeg beder om, at man har den smule realisme i sit forhold til den slags spørgsmål, at man indser, at der en gang imellem godt kan være ting, som er bedst tjent med at blive forberedt i fortrolighed – på et eller andet tidspunkt skal det jo frem – men i det mindste blive forberedt ganske som i mausel, hvor man har lov til at ordne sine kort og sidde og arrangere og gennemtænke sine udspil, men hvor man ikke skal spille ud, før man er tvunget til at lægge kortene ned.

Til fru Annette Just vil jeg sige, at også jeg har læst den fortrinlige bog, som hun tog med op på talerstolen. Jeg må bare sige, at på det specielle punkt er jeg uenig med forfatteren, og det bygger jeg på snart 7½ års erfaringer som deltager i utallige EF-Ministerråd, hvor jeg slet ikke tør tænke på, hvor mange løsninger der aldrig var blevet til noget, hvis der havde siddet en hærskare af journalister og overværet, hvordan vi en gang imellem vrider armene rundt på hinanden for at få nogle resultater til at falde på plads. Sådan noget foregår nu engang bedst bag lukkede døre.

Så forstår jeg slet ikke, så galt hr. Leif Hermann dog kom på vej med at begynde at grave i gamle dokumenter vedrørende punkt 1, hvor hr. Leif Hermann jo synes at lide af den fejlslappethed, at man i sin tid ikke fandt behov for generelt at undtage dokumenter vedrørende den danske EF-beslutningsproces for aktindsigt. Det er nemlig ikke rigtigt, og dér vil jeg henvise til Offentlighedsudvalgets betænkning, side 219 ff. Deraf fremgår det, at man netop fandt, at der var behov for i offentlighedsloven at have bestemmelser, som kunne sikre, at den slags dokumenter ikke var undergivet aktindsigt.

Men rent lovteknisk greb Offentlighedsudvalget sagen an på en lidt anden måde. Det var nemlig udvalgets opfattelse, at den almindelige undtagelsesbestemmelse vedrørende interne